

φιρμανίον ἔμελλε ν' ἀναγνώσθῃ. Θεωροῦντες διὰ παραθύρου ἀντικρύζοντος τὸν θρόνον εἶδομεν τὸν στρατὸν παρατεταγμένον ἐπὶ πλατείας καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν 8 καὶ ἡμίσειαν ὁ αἰγυπτιακὸς ἐθνικὸς ὕμνος μᾶς εἰδοποίησε περὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Κεδίβου, συνοδευομένου ὑπὸ τῶν περιγικήπων καὶ ὑπουργῶν. Τὴν ὄψιν ἔχων καταπεπονημένην καὶ ὠχράν, ὁ Τεουφίκ πασᾶς παρῆλθε ταχέως ἐπὶ τὸν θρόνον, καὶ ἀνέμεινεν ὀρθιος, τὴν ἀφίξιν τοῦ Τούρκου πρεσβευτοῦ ἐπὶ ἐν μακρὸν τέταρτον ὥρας. Μετ' οὐ πολὺ ἡ πλατεία πληροῦται πολυαριθμῶν ἱππέων προφυλάκων, ἐν ποικιλωτάταις στολαῖς· τάγμα θωρακοφόρων, τὸ ὅποιον δ' ὑφίστατο τὸν παραλληλισμὸν πρὸς τὸ γαλλικὸν ἱππικόν· ἕτερον τάγμα ὀπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν δι' ἀλυσσοπλέκτου πανοπλίας· εἴτα ἱππεῖς προφύλακες καὶ τέλος, τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ κράτους ὄχημα, ὑπὸ ὀκτὼ ἐλαυνόμενον ἵππων, μετὰ ἡνιόχων ἐν ἐρυθρᾷ στολῇ ἐξ οὗ κατέρχεται ὁ Ἀλῆ Βένης Φουάτ, βραχύς, μελανοπώγων Τούρκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φιρμανίου, ὀλίγον τι αὐτοῦ ὑψηλοτέρου. Ὁ ἀντιβασιλεὺς διέρχεται τὴν αἶθουσαν καὶ τὸν συναντᾷ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κλίμακος, φιλεῖ καὶ δέτει ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ πελώριον ἔγγραφον τὸ παραδίδει εἰς τὸν ἀρχιγραμματέα του, Ταλαάτ πασᾶν, ὅστις φέρει τὸν αὐτὸν πρὸς αὐτὸ σεβασμὸν, καὶ τὸ φέρει εἰς τὸ βῆμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου. Συγχρόνως ὁ Ἀντιβασιλεὺς ὀδηγεῖ τὸν Ἀλῆ Βένην Φουάτ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου, καὶ πάντων ἱσταμένων, ὁ Ταλαάτ πασᾶς ἄρχεται τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐγγράφου, ἐν μέσῳ βροντῶν πυροβολισμῶν. Ὁ ἐντελεστέρος γνώστης τῆς τουρκικῆς δ' ἀπηλλάττετο τῆς υποχρεώσεως νὰ εἴπῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, διότι ἡ χαμηλὴ μονότονος φωνὴ τοῦ γραμματέως ἐπνίγετο ἐν τῷ πατάγῳ τοῦ χαιρετισμοῦ. Τοῦ φιρμανίου ἀναγνωσθέντος, πάλιν φιληθέντος καὶ ἀνεκραύγασε εὐλογίαν εἰς τὸν Ἀλλάχ. Οὕτως ἔληξεν ἡ τελετὴ δι' ἧς ἀνεκκηρύχθη ὁ Τεουφίκ ὁ πρῶτος νόμιμος Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΠΠ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπτὰ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰφρασις Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 17].

«Πολὺ καλὰ — ἀρκεῖ!» εἶπε μειδιῶν ὁ κυνηγός. «Ἐλα, ἡτύχασε, Πόππου, — καλὲ μου σκύλε! — ἀρκεῖ!» καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐφόρεσε τὴν πυριτοβολοθήκην καὶ τὴν χλαῖνάν του, κατεβίβασε τὸ πυροβόλον ἐκ τῶν ἀρπανίων, καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυνός.

«Στάσου, Πόππου!» εἶπε τώρα εἰς τὸν κύνα του, ἐνῷ οὗτος ἀνακηδὼν προέβαινε πρὸς τὴν γνωστὴν διεύ-

θυνσιν καὶ ἐτριπόδιζεν ἐν πεποιθήσει. «Πρόσμεινε, Πόππου· πρῶτον δ' αὖ κυττάξωμεν εἰς τὸ καπνιστήριον, διὰ νὰ ἴδωμεν ἐὰν τὰ πάντα ᾔναι ἐν τάξει».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀποθήκην, μολὶς τηροῦσαν ὄνομα οἰκίας, διότι δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ εἰδὸς τι ἐπισκηνώματος, ἐκ πάλων κεχωσμένων ἐντὸς τῆς γῆς πλησίον ἀλλήλων, ὅπερ ὀροφὴ ἐκ πυκνῶν φλοιῶν ἐπροστάτευε κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς, ἐνῷ ἔως ἐξήκοντα ζεύγη ἐλαφοκεράτων ἐμπεπηγμένων ἐπ' αὐτῆς, συνεκράτουν τὰ μεμονωμένα τεμάχια τῶν φλοιῶν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξολισθαίνωσι. Χαμηλὴ θύρα, στερεῶς κεκλεισμένη διὰ ξυλίνου σώματος ἀπετέλει τὴν εἴσοδον, τὸ δὲ ἐνδότερον ἦτο ἡ ἀποθήκη τοῦ φιλοπόπου κυνηγοῦ. Πολλὰ τεταριχευμένα τεμάχια ἄρκτου, μία σειρὰ καπνιστῶν ἐλαφομηρῶν, καὶ δύο ἄσκοι πεπληρωμένοι μέλιτος, ἀπετέλουν τὰ κυριώτερα ἐφόδιά του· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχον πολλαὶ ῥίζαι κομμιοφόρων δένδρων ἐσκαμμέναι καὶ πεπληρωμέναι ἀραβοσίτου καὶ ἄλατος, καὶ ἐπὶ τινων πάλων ξηραὶ κολοκύνθαι κρεμασμέναι, αἰτινὲς εἰσι τὰ ὠραιότερα λαχανικὰ τῶν Δυτικῶν Μερῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Στέφανος, διότι τοιοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κυνηγοῦ, ἔμελλεν ᾄδει νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, μετὰ εὐχάριστον βλέμμα εἰς τὸ ἐσώτερον, ὅτε αἰφνης παρετήρησε σειρὰν ἐλαφομηρῶν παστῶν, καὶ τότε κλίνας εἰς ἑνα τῶν πασσάλων ἤρχισε νὰ μετρᾷ ἐν σπουδῇ τὰς ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐγκοπὰς.

Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα — καλὰ, — καὶ ἀπὸ μέσα», ἐξηκολούθησεν ἐγειρόμενος πάλιν — «Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτὼ — γμ!» εἶπε καὶ ἐθεώρει σκεπτικῶς τὴν κενὴν θέσιν, ὅπου τὸ ἑννατον καπνιστὸν τεμάχιον ἐκρέματο· «ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παράδοξον, Πόππου! Δὲν γνωρίζει ὁ Πόππου τί ἔγεινε ὁ ἑννατος ἐλαφομηρὸς;»

Ὁ Πόππου ἐπανελθὼν πάλιν παρὰ τῷ κυρίῳ του, ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν· διότι ἦτο ἐντελῶς ἀπησχολημένος θεωρῶν κρανίον ἄρκτου ὑπὸ τοῦ ἡλίου λευκανθέν.

«Χμ! Εἶναι παράδοξον», ἐψιθύρισε ὁ Στέφανος μετὰ τῶν ὀδόντων· αὐδὲν σημειὸν ψυχῆς ζώσης, πλὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ Πόππου, καὶ ὅμως τὸ χειρομὲρι ἐπέταξε! Μήπως ἔκαμα λάθος εἰς τὸ μέτρημα; ἀλλ' εἶναι τώρα τρίτη φορὰ, ὅπου μοῦ λείπει ἅτι τι. Πόππου, Πόππου, πρέπει νὰ καταβάλλῃς περισσοτέραν προσοχήν», ἐξηκολούθησε στραφείς πρὸς τὸν κύνα· δὲν δ' αὖ τὸ ὑποφύρω πλέον. «Ἐὰν μοῦ λείψῃ τίποτε πλέον, δ' αὖ βάλω τὸ κρεβάτι σου εἰς τὸ καπνιστήριον».

Ὁ Πόππου ἔρριψε δειλὸν βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν του, ἔπειτα πηδῆσας, ἐνῷ οὗτος ἔκλειε τὴν θύραν, καὶ ἔφερε τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὦμον, προεπορεύετο φαιδρῶς κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν, πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἰχνῶν τῆς ἄρκτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. — Η ΘΥΡΑ.

Ἀφοῦ ὁ Πόππου, ἀφῆκε ὀπίσω τὴν οἰκίαν, ἤρξατο σείων τὴν οὐρὰν φοβερώς· ἦτο περίφημος ἀνιχνευτικὸς

κύων, και εύρίσκειτο ἤδη εἰς τὸ στοιχειὸν του, ἐνόσω διέτρεχε τὸ ἐδάφος τοῦ δάσους, ὅπερ πάντοτε συνέβαιναν ἅμα ὡς ἤθελεν ὑπερβῆ τὴν φλοιὰν τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου του. Οὗτος δὲ ἀπέδιδεν ἰδιάζουσαν ἀξίαν εἰς τὰ λαμπρὰ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ πλεονεκτήματα, καὶ ἄφινεν αὐτὸν νὰ πράττῃ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀρέσκειαν, καὶ οὐδεὶς ποτὲ ἤκουσεν ἀπολίτευτον κατὰ τοῦ κυνὸς παρατήρησιν ὑπὸ τοῦ κυρίου του· ἀμφοτέροι κατενόουν καὶ ἐσέβοντο ἀλλήλους, ἀγάπη δὲ καὶ φιλία δύναται νὰ πηγᾷ μόνον ἐξ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ.

Ὁ Πόππου ἐπορεύετο φαιδρῶς ἐπὶ τῶν ἰχνῶν ἄρκτου, καὶ ἐστάθη πολλάκις ῥίπτων ὀπίσω του φιλικὸν βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν του, ὡς εἰ ἔλεγε· «Δὲν εἴμεθα ζεύγος εὐθύμων φίλων καὶ δὲν πρόκειται νὰ διασκεδάσωμεν περιφρημα;».

Ὁ γέρον τὸτε ἀπλῶς ἐκίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλεγε μειδιῶν.

«Βέβαια, Πόππου! ἐξαίρετον ζῶον!»

Ἦτο φθινόπωρον· αἱ λευκαὶ δρυὲς ἔφερον ὥριμον καρπὸν, καὶ αἱ ἄρκτοι ἀνερριχῶντο ἐπὶ τῶν δένδρων διὰ νὰ συντρίψωσι τοὺς ἀσθενεστέρους κλάδους καὶ καταβροχθίσωσι τὰς βαλάνους. Ἡ περιοχὴ αὕτη ἔτι καὶ νῦν ὑπάρχει μία τῶν καλλίστων ἐν Μισσουρή πρὸς κυνηγετικὴν διασκέδασιν. Ὑπάρχει ἄπειρον πλῆθος ἄρκτων· ἀλλὰ τὰ δυστυχῆ ζῶα θέλουσι ταχέως ἐκδιωχθῆ ἐκεῖθεν, καὶ ἀναγκασθῇ ν' ἀφῇσιν τὴν γῆν τῶν πατέρων των, διὰ νὰ θηρεύωνται εἰς τὰ «εὐτυχῆ θηρευτικὰ πεδία» ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξοντωτικῶν Ἰνδῶν.

«Πόππου!» εἶπεν αἰφνης ὁ γέρον, ἡσύχως, καὶ προφυλακτικῶς· «Πόππου, στάσου ἐδῶ, ἀκούω κάτι τι».

Ὁ Πόππου ὅμως εἶχεν ἐπίσης καλὸν οὖς, καὶ καλλιτέραν ῥίνα, ἣν καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὸν ἀέρα, περιέμενε πρὸς στιγμὴν, καὶ τότε στραφεὶς πρὸς τὸν κύριόν του ἔξεσε τὰς περικνημίδας του διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν.

«Ναί, Πόππου μου! τὸ γνωρίζω», εἶπεν ὁ κυνηγὸς μειδιῶν, καὶ ἐθώπευσε τοῦ κυνὸς τὴν κεφαλὴν, «ἀκούω ἐπίσης· ἔλα τώρα, ἔσο προσεκτικὸς· ἀπόψε θὰ ἔχωμεν κρέας ἄρκτου».

Τότε λοιπὸν κυνηγὸς καὶ κύων προσέβησαν πρὸς τὸν ἥχον, ὅστις πῦξανε θορυβωδέστερος καὶ εὐκρινέστερος καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ λανθασθῶσιν—ἦτο ἡχος βαρέων κλάδων, θραυσμένων, οἵτινες καταπίπτοντες ἀπὸ τοῦ ὕψους ἤχοῦσι μακρόθεν ἐν τῷ σιωπηλῷ δάσει. Ταχέως ἔφθασαν εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην μικροῦ ῥύακος, οὗτινος αἱ ἀπότομοι ὄχθαι ὠδήγουν αὐτοὺς πλησίον τοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ ἄρκτος οὐδόλως παρετήρησεν αὐτούς.

Περὶ τοὺς ἐκατὸν ὅμως καὶ πεντήκοντα πόδας μακρὰν τοῦ δένδρου τούτου ἐστάθη ὁ κυνηγὸς καὶ ἀφοῦ ἐποίησε σημεῖον τι εἰς τὸν κύνα, ἠγέρθη προσεκτικῶς διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν ἄφροντιν καὶ λαίμαργον ἄρκτον, ἥτις ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου τῆς δὲν ἐφαντάζετο τοιοῦτους ἐπικινδύνους ἐχθρούς.

Ἡ ἄρκτος ἵστατο περὶ τοὺς ἐννεήκοντα πόδας ἀ-

νωθεν τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ ἱκανῶς στερεοῦ κλάδου, δραστηρίως ἀσχολουμένη νὰ σύρῃ μικρὸν τινα κλάδον ὑπεράνω αὐτῆς κρεμάμενον, καὶ νὰ συντρίψῃ αὐτὸν διὰ τοῦ βάρους τῆς· ἡ ἐλαστικότης ὅμως αὐτοῦ ἀνθίστατο κατὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ θηρίου, ὅπερ ἐφοβεῖτο προφανῶς νὰ προσβῇ πλείοτερον μὴ τολμῶν νὰ δοκιμάσῃ τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου στηρίγματος. Ὁ Στέφανος εἶχεν ὑψώσει τὸ πυροβόλον του, ἀλλ' ἰδὼν ἐξ ὧων τὸν κινήσεων τοῦ ζώου, ὅτι ἐκάθητο πολὺ ἀναπαυτικὰ ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ δὲν ἤθελε σπεύσει ἀμέσως πρὸς τὰ κάτω, δὲν ἐπυροβόλησεν εὐθὺς, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἴδῃ τίνι τρόπῳ ἤθελε κατορθώσει ἡ μαύρη ἐκείνη φίλη διὰ νὰ θραύσῃ τὸν κλάδον. Ὁ Πόππου ὅμως μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ τι ἐκ τούτων ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ρεύματος, ἀνυπομόνησε καὶ ἤρξατο ξέων τοὺς πύδας τοῦ κυρίου του.

«Πόππου!» ἐψιθύρισεν ὁ Στέφανος μετὰ πραείας ἀπειλῆς.

Ὁ Πόππου εἶχε λάβει θέσιν ἀνησυχῶς κινούμενος ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν προσθίων ποδῶν πρὸς τὸν ἕτερον, ἀλλ' ὑπήκουσε πρὸς καιρὸν εἰς τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦ κυρίου του, ἔως οὗ κουρασθεὶς πάλιν ἤρχισε νὰ ξέῃ τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, ἀποκλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ γέρον ὕψωσε τὸν πύδα, ὡς ἐὰν ἔμελλε νὰ λακτίσῃ. Τὸν Πόππου ὅμως οὐδόλως ἐπτόησε τὸ κίνημα τοῦτο· διότι ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἤθελε νὰ λακτίσῃ καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ θέσει, οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον κἂν δείξας φόβον. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ ἄρκτος παρετήρησεν, ὅτι ὁ κλάδος, ὃν τοσοῦτον ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ δὲν ἠδύνατο νὰ καταληφθῇ, διότι ἡ θέσις αὐτῆς ἐπικινδύνους οὔσα δὲν τῇ ἐπέτρεπε πολλὴν κίνησιν· διὸ ἀναρριχηθεῖσα κατὰ τι ὑψηλότερα, ἐβηματίζεν ἐπὶ τοῦ προεκβαλλομένου κλάδου, φέροντος λαμπρὰς βαλάνους εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ, καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτήν· ἀλλὰ ταχύτερον ἢ ὅσον προσεδόκα ἡ αὐτῆς ὑψηλότης ἐκάμφθη ὁ κλάδος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐσώθη ἐπὶ τινος παρακειμένου κλάδου, ἔνθα ἔμεινεν ἤδη καθημένη ἐν μεγάλῃ αὐταρεσκείᾳ καὶ ξέουσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Πόππου ἀνετινάχθη ἀκούσας τὸν θραυόμενον κλάδον καὶ ἠτένισε τὸν κύριόν του, ἀλλ' οὗτος οὐδὲ σημείον προπαρασκευῆς πρὸς πυροβολισμόν ἐποίησε· διότι ἡ ἄρκτος εἶχεν ἤδη σύρει πρὸς ἑαυτήν τὸν θραυσθέντα κλῶνον καὶ κατεβρόχιζε τὰς ἐν κινδύνῳ ἀποκτηθείσας βαλάνους μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως. Ἦδη τοῦ κυνὸς ἡ ὑπαμονὴ ἐξηντλήθη καὶ δραξάμενος διὰ τῶν ὀδόντων τοὺς δερματίνους κλωσσοὺς τοῦ κυνηγετικοῦ χιτῶνος τοῦ κυρίου του, μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς ἀπέσπασεν αὐτούς, ὥστε ἐν θορύβῳ ἐκεῖνος ἀνέκραξε, «Πόππου!»

Ὁ ἥχος ἔφθασεν εἰς τὴν ἐν ἀνέσει εὐαχουμένην ἄρκτον, ἥτις προσεκτικὴ γενομένη ἔπαισε τρώγουσα, παρετήρησε προσεκτικῶς κάτω κύκλῳ τοῦ δένδρου, καὶ ἤρχισε νὰ μὴ αἰσθάνηται πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης θέσεως. Ὁ Στέφανος κατείδεν, ὅτι

ἤγγισεν ὁ εὖθετος καιρὸς, διότι ἡ ἄρκτος δὲν ἐκινήθη εἰσέτι, ἐπιθυμοῦσα πρῶτον, ὅπως ἀνακαλύψῃ πόθεν ἤρχετο ὁ ὑποπτος ἐκείνος ἤχος. Ὁ κυνηγὸς ὕψωσε τὸ θανατηφόρον ὄπλον ταχέως καὶ ἀσφαλῶς, ἐσκόπευσε καὶ ὁ κεραυνοβόλος ἤχος τοῦ πυροβόλου ἤχησεν ἐπὶ τῶν πέριξ λόφων. Ὁ κλάδος τῆς δρυὸς ὠλισθήσεν ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ θηρίου καὶ ἐταλαντεύετο ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ἀλλὰ τὸ ζῶον ἔμεινε στερεῶς ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἔπειτα ἐκινήθη ἄπαξ ἡ δις, καὶ παραχρῆμα διὰ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω ἔπεσεν ἱλιγγίων ἐπὶ τῆς χλόης μετὰ τοσούτου πατάγου, ὥστε ἐσείσθη τὸ ἔδαφος. [Ἐπεται συνέχεια.]

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ἡ ἐφ' ὅλον τὸν κόσμον παραγωγή τοῦ σίτου διὰ τὸ ἔτος 1879 ὑπολογίζεται εἰς 1,540 ἑκατομύρια κοιλὰ, ἐξ ὧν 360 ἑκατομ. παράγονται αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, 250 ἡ Γαλλία, 200 ἡ Ῥωσία, 115 ἡ Γερμανία, 100 ἡ Ἰσπανία, 100 ἡ Ἰταλία, 110 ἡ Αὐστροουγγαρία, 90 ἡ Μεγ. Βρετανία, 30 ἡ Τουρκία, 40 ἡ Ῥωμανία, 20 ἡ Ἀλγερία, 25 ἡ Βελγική, 5 ἡ Ὀλλανδία, 90 ἡ Βαυαρία, 20 ὁ Καναδῆς, 20 ἡ Αὐστράλια, 5 ἡ Αἴγυπτος, 5 ἡ Πορτογαλία, 5 ἡ Ἑλλάς, 5 ἡ Σερβία, 3 ἡ Δανία, 3 ἡ Σουηδία καὶ Νορβηγία, 2 ἡ Ἑλβετία, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ χώραι 8.

* * * Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ πληθυσμὸς τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἦτο τὸ 1870 1,457,894· ἀλλὰ τὸ 1879 ἀνῆλθεν εἰς 1,679,775, ὥστε ἔχομεν αὐξησιν κατὰ 221,881. Ἐν ἔτει 1838, ὅτε ἡ πρώτη ἀπογραφὴ ἐγένετο, ὁ πληθυσμὸς ἀνῆρχετο εἰς 850,000, ὥστε σχεδὸν ἐδιπλασιάσθη ἐν διαστήματι 40 ἐτῶν. Ἐν ἔτει 1870 αἱ Ἀθῆναι εἶχον πληθυσμὸν 48,000 ἀλλὰ τὸ 1879 ὑπελογίσθη εἰς 74,000· ἐνῶ ὁ Πειραιεὺς ὅστις τὸ 1870 εἶχε 11,000, ἔχει νῦν 22,000. Κατὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ βασιλείου, πρὸ πεντήκοντα δηλαδὴ ἐτῶν, αἱ Ἀθῆναι ὀλίγον ἦσαν κρείττονες χωρίου ἐνῶ ὁ Πειραιεὺς, οὐδὲλως ὑφίστατο ὡς πόλις.

* * * Ἐν τῇ Πολιτείᾳ Ὀχάϊο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἰς 10 γάμους ἀναλογεῖ μία δίκη περὶ διαζυγίου, καὶ ἡ ἀνζολογία τῶν πραγματικῶς τελουμένων διαζυγίων εἶναι ἐν πρὸς 17. Ἐν ἔτει 1878 25,796 γάμοι συνήφθησαν. Ἦσαν δὲ ἤδη ἐκκρεμεῖς 1349 δίκαι περὶ διαζυγίου, ἐνῶ ἀνωγαί εἶχον κινήθῃ 2,024 διὰ νέα διαζύγια. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαλυθόντων κατὰ τὸ ἔτος γάμων ἀνῆλθεν εἰς 1432.

* * * Ὁ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην (πλὴν τῆς Μεγάλης Βρετανίας) ἀριθμὸς τῶν τηλεγραφικῶν γραφείων κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς εἶναι 10,141 ἐξ ὧν ἡ Ἑλλάς ἔχει 75.

* * * Τὸ ἐθνικὸν δάνειον τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας τὸ φέρων τόκον καθίσταται ὑπέρογκον. Εἰς μὲν τὴν Ὀλλανδίαν ὀφείλει 84,507,000 φιορ. εἰς τὴν Ἀγγλίαν 113,760,000 λίρας καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν 565,231,000 φρ. Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον τὸ ποσὸν τοῦ χαρτονομίσματος αὐτῆς μὴ φέρων τόκον ἀνῆρχετο εἰς 716,515,125 ρούβλια, εἰς τὸ ὑπέρογκον δὲ τοῦτο ποσὸν πρέπει ἔτι νὰ προστεθῶσι 415,650,000 χάρτινα ρούβλια, τὰ ὅποια ἐσχηματίστησαν ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν. Οὕτω ἐν Ῥωσίᾳ κυκλοφορεῖ νῦν τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν 1,132,165,125 χартίνων ρούβλιων.

* * * Κατὰ τὴν ἀρτίως δημοσιευθεῖσαν ἔκθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας ὁ ἀριθμὸς τῶν καταθετῶν ἐν ταῖς τραπεζίαις τῆς ἀποταμιεύσεως τῆς χώρας ἐκείνης ἦν ἐν ἔτει 1870, πρὸ τοῦ πολέμου εἰς 2,130,000 τὸ 1875. 2,642,000, τὸ 1877, 2,863,000 καὶ τὸ 1878, ὑπὲρ τὰ 3,000,000. Αἱ καταθέσεις δὲ ἦσαν ἐν μὲν τῷ 1870, 711,000,000 φρ. ἀναλθόντα μέχρι τοῦ 1878 εἰς 1,010,000, 000 φράγκων.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἄνοιξε μάνη μου,
Ἄχ! πῶς κρύνω,
Γυμνὸ κι' ἀνύμπορο,
Ἡ παγωνιά.
Μ' εὐρῆκε τ' ἄμοιρο,
Ἐς τοὺς δρόμους μόνο,
Δίχως ψωμάκι
Καὶ κατοικία.

Μακρὰ εἰς τὰ ξένα,
Κυνηγημένο,
Πουλάκι ἔτρεχα,
Ἐς τὴν ἐρηνιά.
Μὰ πάλι δλόγυμνο,
Δὲς με κλαμμένο,
Ἐς τὴν πρώτη, μάννα μου,
Γυρνῶ φωλιά.

Μανούλα μου ἀνοιξε,
Δέρνει τὸ γυῖό σου,
Τὸ ἀνεμόδροχο,
Ἡ παγωνιά.
Συγχώρησέ τον,
Κλαίει ἐμπρὸ σου,
Μισοσβεσμένο,
Γονατιστά.

Χρόνια περάσανε,
Μ' εἶχες διωγμένο,
Θυμᾶσαι μάνη μου,
Ἄχ! συμφορά.
Τὴν πόρτα μ' ἀνοιξε
Κι' ἀπελπισμένο,
Τοὺς δρόμους ἐπῆρα,
Τὴν ἐρηνιά.

Τ' ἀκούει ἡ μάνη του καὶ φοβισμένο,
Ῥίχνει τὸ μάτι τῆς ἐκεῖ μπροστᾷ.
Μὰ ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ τὸν διωγμένο,
Τὸ γυῖό της σφίγγει σ' τὴν ἀγκαλιά.

N. Γ. ΠΓΓΛΕΣΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

— Ἄ'Επὶ τῷ ἄνθρωπῳ θανάτῳ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, τελευτήσαντος τὴν 24 Ἰουλίου 1879». Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύθησαν ἐν φυλλαδίῳ οἱ ἐπιτάφιοι λόγοι οἱ ἐκφωνηθέντες ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ καὶ τὸ ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀποφασίσαντος τὴν ἀπονομὴν τιμῶν κατὰ τὴν κηδεῖαν.

— Ἄ'Αληθεῖαι διὰ τὸν λαόν, ἡ ζητήματά τινα θεολογικὰ καλῶς ἐκθεθεμένα, ὑπὸ Οὐλλιέλου Σ. Πλωμερ (Θ. Δ.), ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Μ. Δ. Καλαποθάκη (Ι. Δ.). Ἐν Ἀθήναις, Τύποις Λακωνίας, 1879.

— Ἀ δημοσίευμα τοῦ Δημοκρατικοῦ Συλλόγου Ῥήγα», εἰς 8ον, σελ. 32. Περιέχον τὰ πρακτικὰ τριῶν συνεδριάσεων.